

Bidraget for Kommunerne ansat lig Expropriationsudgiften, men Udvalget har ment, at et naturligt Grundlag for, hvad der kunde paalægges Kommunerne, vilde findes ved at betragte Jernbanerne som vor Lids Landeveie, altsaa se hen til, hvad den Del af Jernveisanlægget, som dette har fælles med et sædvanligt Veianlæg, vilde koste Kommunerne, og at benytte dette som Maalestok for Bidragets Størrelse. Udvalget er derved og ved den Beretning, som Betænkningen nærmere omhandler, kommet til det Resultat, at Kommunernes Bidrag til Jernveien skulde være omtrent $\frac{1}{3}$ af den hele Anlægsfum, og dette have vi da ogsaa foreslaaet, dog at mulige Besparselser i Beføstningen skulde komme baade Staten og Kommunerne til Gode. Naar nemlig Anlægene ere færdige, sfer der en Opgjørelse ved Indenrigsministeriet, og Krediebelen af det endelige Beløb vil da være Kommunernes Bidrag, som dog ikke maa gaa udover et vist Maximum. Det er en Selvsjølge, og det vil ogsaa findes bemærket i Ministeriets Skrivelse, at nogen nøiagtig Undersøgelse ikke har kunnet finde Sted, idet Tiden dertil har været for kort; men jeg er overbevist om og tror, at Ministeriet er forvisset om, at Overslagene ere gjorte rundelige, saa at der snarere vil kunne indtræde en Besparselse, end det Modsatte. Dernæst er der med Hensyn til Kommunernes Bidrag den Forskjel mellem Udvalgets Forslag og Lovforslaget, at efter vort Forslag skal Bidraget ydes efter frivillig Overenskomst mellem de Kommuner, som ere interesserede i Anlægene, medens Lovforslaget udskriver Bidragene og overlader deres Fordeling til Indenrigsministeriet. Jeg tror, at det vil være godt, om den af Udvalget foreslaaede Forandring vedtages, idet der derved baade vil undgaas de mangfoldige Vanskeligheder, som Regjeringen vil have ved at foretage sin Fordeling paa saadan Maade, at alle Vedkommende kunne være tilfredse, ligesom jeg ogsaa tror, at det noget vil væge imod, at Kommuner, som ikke ved denne Lov faae nogen Jernbane, med altfor stor Lethed ville gjøre Krav paa at komme i Besiddelse af lignende Gøder, naar det vides, at de først indbyrdes skulle være enige om at svare en Krediedel af Udgifterne, førend det kan nytte at komme til Lovgivningsmagten med Begjæring om Anlægget. Med Hensyn til Statens Udgifter, da har man foreslaaet, at de skulde begrænses til et Maximumsbeløb; dette Maximumsbeløb er da ansat efter de optagne Overslag, og jeg tvivler ikke paa, at naar Ingenieurerne til hvem dette Anlæg overdrages, vide, at det ikke maa overstrides, saa ville de nok finde paa Midler til at holde sig indenfor de afstutne Grændser. Dernæst har Udvalget, som det vil ses af Betænkningen, fastslaaet, at Statens Udgifter til samtlige Anlæg ikke maa udgjøre Mere end 2 Millioner Kroner aarlig, men at paa den anden Side dette Beløb kan udredes saaledes, at Ministeren kan gjøre Regning paa, at dette Be-

løb er til hans Disposition, saa at han derefter kan træffe de nødvendige Foranstaltninger til at forberede de paagjældende Anlæg. Jeg skal endnu bemærke, at Udvalget har anset det for ønskeligt, at der i Lovens fastsættes en vis Termin, inden hvilken den Overenskomst imellem Kommunerne om at yde Bidrag, som er en Betingelse for, at Anlægget kan komme i Stand, skal finde Sted, hvilken Termin er fastsat til den 1ste Juli 1879, saaledes at Kommunerne vide, at dersom de ikke blive enige til den Tid, saa forspilde de Udgangen til at erholde en Jernbane. At udskyde denne Frist længere, tror jeg ikke vil medføre nogen Nytte, thi det er jo selvvarnsmaessigt, at, naar der er en længere Frist, i hvilke saadanne Forhandlinger kunne foregaa, saa begynde Forhandlingerne først henimod Slutningen af den Tid, hvor de skulle være endte. Jeg tror, at det kan blive temmelig vanskeligt at faae denne Enighed bragt tilveie, og at det vil være en Spøire for Kommunerne til ikke at trække Forhandlingerne altfor længe ud, naar der er givet en Frist, og de vide, hvad det vil medføre at oversidde den. Udvalget har dernæst foreslaaet, at der, foruden de i Lovforslaget omhandlede Baner, tilføies en Bane fra Skive Station til Blyngøre, og det har i Betænkningen angivet de Grunde, som have bevæget det dertil, ligesom der ogsaa i Betænkningen udførlig er angivet de Grunde, som have foranlediget Udvalget til at foreslaa, at Faaborg-Ringebanen ikke anlægges, men at der i Stedet derfor anlægges en Bane fra Faaborg til Tommerup eller om muligt, hvad der i mange Henseender vilde være fordelagtigt, fra Faaborg til et Punkt paa Alsensbanen, som jeg tror passende kunde vælges ved Naarup. Derved vilde det maasse ogsaa blive lettere for Svendborg Amtsraadssteds at komme overens med Odense Amtsraadssteds om at deltage i Udgifterne til denne Bane. Med Hensyn til selve Vædringsforslaget har jeg intet Videre at bemærke; kun anser jeg det for nødvendigt at gjøre opmærksom paa, at ved det Ord „Materiel“ som findes i § 4 3die Stykke, forstås ikke blot det rullende Materiel, men ogsaa de forskjellige andre Ting, som Driften fordrer skulle være ved Stationerne, saasom Kraner, Borde, Bænke og desl. Forøvrigt tror jeg, at dette er tydelig nok udtrykt, naar der staar: „det til Banernes Drift fornødne Materiel m. M.“; men da der tidligere i andre Lovforslag har været tilføjet: „og Inventarium“, hvad jeg finder er overslødigt, saa gjør jeg udtrykkelig her den Bemærkning, at det ikke blot er det rullende Materiel, hvortil der sigtes. Angaaende de Hensillinger, som et Flertal i Udvalget har gjort i Betænkningen, anser jeg det foreløbig ikke for nødvendigt at udtale mig. Jeg skal i alt Fald forbeholde mig at komme nærmere ind paa Spørgsmaalet om Indløsningen af de sjællandske Baner og af flere private Baneanlæg,